

TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin

ANG HENETIKA NG GILLETTE

Pinagmulan

SAMPUNG SILID NG ISIP

May isang bahay na tinitirhan ng bawat isa sa atin nang hindi kailanman pinili ito.

Wala itong adres. Hindi ito lumilitaw sa anumang mapa. Gayunman, kilala natin ito nang higit sa alinmang lugar na tunay nating tinirhan. Sa loob, may sampung pinto.

Ang ilan ay binubuksan natin araw-araw nang hindi namamalayan.

Ang iba ay pinananatili nating nakakandado, nagkukunwaring walang kinalaman sa atin.

At mayroon ding mga silid na hindi tayo ang nagtayo, ngunit sa paanuman ay dala-dala pa rin natin sa loob. Hindi ito isang teorya.

Hindi ito isang manwal ng sikolohiya na inaalikabok sa isang istante.

Ito ang salaysay ng isang lalaking dumaan sa sampung silid na ito isa-isa, madalas nang hindi alam kung nasaan siya, at ngayon, na may ilang taon pang nakapasan sa kanyang mga balikat, ay sinusubukang ilarawan ang mga ito nang eksakto kung paano niya naranasan.

Sampung pinto.

Binuksan ko silang lahat.

Ang ilan ay dahil sa pag-uusisa.

Ang ilan ay nang labag sa loob.

Ang ilan ay noong huli na ang lahat para bumalik.

Kung pamilyar sa iyo ang mga silid na ito, hindi iyon dahil ikinukuwento nila ang aking buhay.

Iyon ay dahil, sa kung saang kaibuturan, ikinukuwento rin nila ang sa iyo.

Ferdinando

HENETIKA — Pinagmulan

Tumingin ako sa salamin.

Akala ko sarili ko ang nakikita ko.

Pagkatapos, may iba na akong nakita.

Ang aking ama.

Ang aking lolo.

Ang kanilang mga pananahimik.

Ang kanilang katigasan ng ulo.

Ang kanilang mga takot.

Ang kanilang disiplina.

Ngunit nagkamali ako.

Hindi ako naglaan ng sapat na panahon sa paghahanap sa aking ina.

Ang babaeng nagluwal sa akin sa mundo.

Hinanap ko lamang siya sa aking mukha.

Ang henetika ay isang aklatang walang istante.

Isang arkibong nakasulat sa laman.

Bawat kilos ay may mga bakas.

Bawat reaksiyon ay nag-iingat ng alaala.

Dala-dala natin ang mga labanang hindi natin kailanman nilabanan.

Mga takot na hindi natin kailanman natutuhan.

Mga lakas na hindi natin maipaliwanag ang pinagmulan.

Hindi tayo kailanman isang ganap na simula.

Tayo ay pagpapatuloy.

Tayo ang susunod na kabanata ng isang kuwentong higit na malaki kaysa sa ating pangalan.

Pagkatapos, may naunawaan ako.

Ang pinakamahalagang mana ay hindi nakasulat sa mga katangian ng mukha.

Wala sa mga mata.

Wala sa hugis ng mukha.

Nakasulat ito sa mga gawa.

Sa tahimik na paraang iyon ng pagharap sa mga hiras.

Sa kakayahang magtiis nang walang ingay.

At doon, sa wakas, nagsimula kong makita ang aking ina.

Hindi sa salamin.

Kundi sa bawat pagkakataong pinili kong huwag sumuko nang hindi ito ipinapahayag sa mundo.

Ferdinando